

Μίαν δρά πρίν νὰ πάμε στὰ καταχτηθέντα μήποτε
ρεγκι: τῆς Τουρκίας τάσσονται
καὶ μὲ τόσαις ταπεινώσας αὐτῷ βού μας λαζιθέργοι:
καὶ τοὺς περιγόνας φελάται.

Μὲ καῖται, βρέθηκεν, Σούσο,
τὸ σπάθι τὸ πορτρό, μωράκ' εἴ
κι' οὐα πότισ τὸ ζῶσι
μὲ τοῦ Πηνειοῦ νερό.

ΙΑΝΝΗΣ ΚΑΛΑΘΙΔΗΣ | ΙΑΝΝΗΣ ΚΑΛΑΘΙΔΗΣ
Βέλι πάλι, πάρα πάνα,
καὶ τραγουδούσας μὲ μίνας.

«Χαίρε, γῆ τῆς Θεσσαλίας, ξύνες λροτάν λυμίρι.
κι' δὲ θεού μονάχα ξέρει
τὸ καϊρό καὶ πολὺν πλίρα
οὐ ζητούσινες ίλευδέρα
κι' ἀπ' αὐτές τὰ πραΐντα
τοῦ πολίμου τοῦ δακοῦ,
που μας σ' οἴκωσε τὸν νοῦ
καὶ τῆς φύμη μας τὰ βόγια.»

Τύρβος Τούρκων προσφίλαν
εἰς τὴν γῆν τῶν Θεσσαλῶν.

Κι' ξυρφανὸν Παριάλετος: «Σ' ἀνεγγέλλω, θεμιζαύδι,
πᾶς στῶν Θεσσαλῶν τὸ χάμια τύρβος Τούρκων έστιθι,
ινδιμίζων τὴν μαγέλην
κι' ἀλησμάντυρας πελάνη.»

Τύρβος ιερὸς θὰ μήν
μέσα στ' ἄλλα μας ταΐνη,
κόσμος θὰ τὸν τραγουδή,
κι' δι πατέρας στὸ παιδί.

Θά τὸν δείχνῃ καὶ θά λέρ
τοῦ πολέμου μας τὰ κλίη.

Κι' ὁ διαβάτης ποὺ περνᾷ
σκύπτει καὶ τὸν προσκυνη,
νέ μὴ βρέξῃ, νέ μὴ στάζῃ...
σκύπτω, προσκυνῶ πάν τάρο,
εἰμὶ ἐμπρός τοῦ καὶ εὐ γράψω
Μάν τοῦ μηνὸς δεκάτη.

"Ενας ἔγγονος, ρωτή
τὸν παππούλη του τὸν γέρο
γιὰ νέ μάθη τὴ και τὰ,
ποὺ τὰ ξέρει και τὰ ξέρω.

Κι' ὁ παππούλης, του τοῦ Λέοντος τὸ μαγέλο παραιώδης
τοῦ πολέμου και τοῦ τάρου, πότε ποὺ και πώς ιστιθη.

Σπουδαστεῖς τὸ βῆμα
μπρὸς 'στοῦ τύμβου τὰ λιθάρια,
μὴ σιμώνετε 'στὸ μνῆμα,
πούχι Τούρκικα κουφάρια.

Σιγηλοί νέ τὸ περνᾶτε,
μὴ τοὺς Ιερούς τὸν ξυνέτε,
μήνως και βρυκολακάζουν μὲ πηδήματα μαγέλα
και μὲς βάλουν 'στη φαγητά.

Διαβάτης προσκονή,
μὴ τὸ βῆμα σου ταχὺ,
ἄλλως φύγε, δυστυχή.

Μής αὐτὸ τὸ μνῆμα ἀπαντῶ
καθλούσαι εἰ 'ιδού θὲ κανό
μι μὲ οἴκουνα κανήρια,
και ζυλίνου Σεκάρειας,
βαρδικτόροι μὲ μιαστέκαι,
θ' ἀλαζών νύκτα μέρα:

"Εἰς τὴν γῆν αὐτῆν κοιμούνται Τουρκαλάδες μαχηταί,
πολεμήσαντας ποτὲ
μὲ τοῦ πρώτου Βασιλείου τοὺς διαρροτερες λογάδες
και μὲ 'ερι τὸν τελετή,
και βρεγμίνος σὰν πεπή
'ώηγα κι' πόρα γιὰ κρυφάνω μία κούφη τῆς μπουγέδας."

Ἐπιστολὴ τοῦ Φασούλη.

Κι' Γύραφεν δὲ Φασούλης
διενι μάδους και χολῆς :

"Ἄδελφε μοι Παρικίτο, μὲ τοῦ τορίν καὶ μοῦ λές
σ' ἔνοιας μὲ θελαίς πολλαῖς.

Κι' ἄπο μάρον μου νέ κλεψύδη
την πούδη παλληκάρει,
και στὸ μνῆμα των τὸν μάνφη,
δῦδη δικαρίκα καρέι.

Πατριώτης νέ συνής,
και τοῦ τομβου νά γινεται

δημιούρος του βαρδούτερος
και φρουρός τροπαιοφόρος.

Δι' ἑδόνων μου νέ πάρης ίναν Χόντζα καν Δαρβίση
λίγα Τούρκικα συγώρια λιγερά νέ κελαΐδηση.

Κι' δταν κάποτε σκοτεινής
σε νεροῦ δικού μας σώμα,
πούπεσε γενναῖο πτόμα,
μην τὸ πέρης, μὴν τὸ θερής,
κι' ξρινέ το, Περικλέτο, μὲς 'στοὺς δράμους σὰν φορῆμι,
και γιὲ Τούρκους λέγε μάρον εκαίωτε των ή μνήμης."

"Στὴν νεροῦ τὴν λεβεντιά μας μὴ τιμάτε και Μαυσωλεῖ
δὲν ταπειάζουν 'στοὺς φαγάδες κυριάρχων μεγαλεῖα.
Τάροι της δὲ είναι μόνο ραμματζαίς, βουνά και κάρποι,
μήποτε κι' δικαίη θυμώση
κι' ἀντολή κανούρια δάσος
σὰν και πρίν 'στη Θεσσαλία τὸ φουσέτο νά ξανάμπη.

Ο τὸν Βουλγάρους Ήγεμὸν εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἀμβοῦ.

Κι' Γύραφεν δὲ Περικλέτος : εμὲς 'στας δράσαις τὰς μυριά
ἡλθεδὲν εἰ 'στη Φερδινάνδος, Ήγεμὸν τῆς Βουλγαρίας.

"Στὴν Ἀκρόπολη τὸν ἕπηγα μὲ τὸν Τσούντα, μὲ τὸν Φίλη
και τοῦ διάβατος τὸν ήλιο,
κι' Γύραφεν δὲ Φερδινάνδος 'στὸν δικό μας Βασιλεύ,
διαμένοντας 'στας Πάτρας,
πῶς 'προσκύνης τὴν δέδη τῆς Ελλάδος τὴν παληρά,
πῶς τοσούτοις έχει λάτρεις,
μὲ 'επονή τοὺς τὸν φορεῖ.

Ἐγχος και τὴν κανούρια
νείλαμος — πατεράτη οπελέ
Και 'στοῦ Ζήνωνος τὸν δρόμο τὸν οδηγητης, καλέ μου,
και τοῦ λέγεις 'εἰς ίδιαν τὸν πατέρα
δέδη μίσα κατοικεῖται στην καρδία
μία σύγχρονος ἀντίκη, τὸ θηρίο τοῦ πατέρου,
καὶ τοῦ δικού σου φρεάτων, Φερδινάνδος Καλέντι,
τὸ πολέμου μιά μέρα και σας τόκανε καρέ.
Κάθε τόσο σράζε κόρη, καθέ τοῦς γενεασίων,
και καδαράς δέμομές, έρεις νέοι λεξ
ἔκφει και τόνα χάρι,
τὸ δέξι του, τὸ ζερβί του, διν ουματεις τώρα ποτό.

Κι' Γλεγκα 'στὸν Φερδινάνδο, κι' Γλεγκα και 'στη Λουζία:
εῖδην γλυτούσις ἀπὸ τοῦτον, ποὺ και μήχρις Δρέσου πίλαι.

"Ο Τάρος, δια λέπρα τοῦ Παλαιοῦ περδ
'ετ' οὔτεσσον παλαιότερη, τοῦτο άλιτον τὸν νεάρ.

'Εμεις πατέρων τραγουδοῦ διαν δοτ
εγγελοχρονιστο παιδι,

κι' δ πόνοις ολεσσας γινεται μὲ 'ιδιαρίους έλιγης ρίμα,

που μεταλένει μὲ 'ε αυτη να παπιλαίσοι μινέρα.

'Αντονίος Τριπόλεις, Καρδίτης Παρανίνον,
δεδ νιος προσκύνης μὲ 'ερετον δακτύνον,
διδάκτορος δέλτην της Ναυπάκτου πορέτον,
κι' ιστρόθη την ποὺς οδον με τραπέα γενετη.

'Ο καλέ μας τραβαδόρος, δι ευτρίπετος Μανής,
ιατρὸς έργας πρωτος και δανεις η τοι δανει.

'Ο Νεολόγον την Πατρών, παλι επουλανόν ρέλλον
και της προδούλων κατοχης της Επαρχίας,
την τάρση παντούσιαν ίδιανον ποιον
προς χαριν της Καλέ της της Βιοτεχνική.